

Exempel 18

Tidningen *EXPRESSEN* skriver inte om det myndighetsöversitteri och den skönsmässighet, som tillämpas vid svenska domstolar i tvister som gäller vårdnaden om skilsmässobarnen. Det är en tidningens policyfråga, har tidningens medarbetare **Tommy Schönstedt** förklarat i korrespondens med **Anita Saxton**. Inte heller ägnar sig vare sig *EXPRESSEN* eller andra medier annat än undantagsvis åt granskning av **den Barngulag**, som gjort Sverige beryktat och där barn gjorts till handelsvara i en av myndigheterna förmedlad affärsverksamhet.

När Anita Saxton uttryckte kritisk mening om att Tommy Schönstedt i stället valt att i en hel artikelserie ägna stort

utrymme åt en vårdnadstvist gällande en hund, fick hon ett svar som slår det mesta i form av **översittaraktig** men samtidigt korkad **arrogans**, där han framställer sig som vida mer intelligent än den han tillskriver (vilket han uppenbarligen inte är). Bland annat skriver han: "*Om du inte fattar att det bland annat handlar om att skattepengar går till att lösa en sådan tvist, tycker jag att du ska läsa artiklarna en gång till.*" Sådant som går att omräkna i kronor och ören - exempelvis "skattepengar" (eller sålda lösennummer) är det som gäller för Schönstedts val av vad som är värt att skriva om. DSM har andra värderingsgrunder. Se följande.

Fallet Anita & Jemima Saxton

ANITA SAXTON

Vårdnadstvister avgörs i Sverige i en skrämmande stor utsträckning vid vad som är rena skenrättegångar. Rättegångar där barnet inte får komma till tals och vid vilka det därför inte är möjligt att ta hänsyn till vad som är till barnets bästa.

Den part som har mest pengar och det finaste yrket vinner i domstolen. Den part som kan erbjuda störst kärlek och till vilken barnet visat sig ha störst samhörighet men som befinner sig i ekonomiskt underläge kommer ofelbart till korta.

Ingenting visar bättre än detta hur de materiella värdena tagit överhanden i Socialstaten Sverige. Pengar ibland uttryckt som "betalningsförmåga" har blivit viktigare än förmågan att genom kärlek och omtanke erbjuda barnet en varm och trygg miljö att växa upp i. Det finns också väl dokumenterade exempel på att den förälder, som visat sig ha kristna värderingar förlorat vårdnaden om sitt eller sina barn mot en part som bedömts ha en i Socialstaten Sverige "korrekt samhällssyn".

Jag talar av egen men också utifrån många hundra medsystrars och medbröders erfarenhet - medsystrar och medbröder som ingår i nätverk som bara växer allteftersom Socialstaten med sin kallhamrade byråkrati befäster sin makt över föräldrar och barn.

Min och Jemimas erfarenhet

Detta är i korthet min och min dotter Jemimas erfarenhet.

Jemima, nu tio år gammal, var nästan sju år, då hon och jag den 20 september 2001 utanför Björkhagens T-banestation i Stockholm överfölls av två socialarbetare och två civilklädda poliser. Det var vid 18-tiden på kvällen. Som om inte detta skulle räcka anlände inom några minuter en förstärkning med fyra uniformsklädda poliser. De anlände i en av polisens utryckningsbilar.

I Länsrätten hade det särskilt sagts att överflyttningen av Jemima skulle bli helt skonsam och att det inte skulle förekomma några uniformsklädda poliser. Det hade inte minst motpartens ombud advokat Eva Nordenskiöld bedyrat.

Vid överfallet av poliserna skrek jag till folk runt omkring som stannat:

"Jag har ensam tagit hand om den här flickan i sju år. Hon har alla år bott här i Stockholm med mig hennes mamma. Nu har de kommit för att tvinga henne till fadern i Gävle, som hon aldrig bott hos. Hjälp oss! Ring till tidningarna, ring till nyheterna på radio och TV!"

Ingen vågade dock göra något. De trodde kanske att här var det frågan om en riktigt kriminell individ, eftersom poliser var inblandade och dessutom på öppen gata. De kunde ju inte veta att vad det handlade om var en makt demonstration mot en helt vanlig mor med sin dotter - en makt demonstration från det falskaste landet i världen: SOCIALSTATEN SVERIGE.

Efter att ha inringats av de fyra uniformsklädda poliserna tvingades vi in i

polisbilen. Vi fördes på krokiga omvägar till Västberga polisstation. Jemima skrek hela vägen dit och när vi var framme berättade hon, att hon varit så rädd att hon hade kissat på sig. Dessa robotar till poliser hade agerat som om de var från Mars. De verkade inte ha några som helst känslor och brydde sig inte om att Jemima skrek:

"Jag vill inte åka med!"

På polisstationen förklarade poliserna att vi söktes ett stort antal gånger på vår adress i Björkhagen. Och de hade sett oss på en gårdsfest dagarna innan men då låtit oss vara. Vi kunde ju få ha det lite trevligt först. Och när vi befann oss i chock på polisstationen hotade de mig med att om jag skulle få för mig att åka upp till Gävle för att i denna svåra situation vara nära min dotter, skulle jag få besöksförbud. Och sedan det återkommande mantrat:

"Vi gjorde bara vårt jobb"

Socialarbetarna försvann illa kvickt efter detta stordåd. Läkaren som kallats till stationen försäkrade, att han inte var där för vare sig polisens, socialens, min eller faderns skull. Nej, han var bara där för Jemimas skull! Han förklarade sedan att han inget kunde göra om poliserna valde att slutföra uppdraget: "Överflyttning av Jemima Saxton till Gävle." Han medgav dock att Jemima skulle fara illa av en överflyttning men gjorde ingenting åt detta.

Foto: Jan Gillberg

*Jemima och hennes älskade mormor i en stund av lycka och trygghet. En av defä och av den svenska socialtjänsten snällt utmätta stunderna. Trots att mormor bara talar finska och Jemima bara talar svenska har de en närhet till varandra, som griper tag i var och en som har förmåga att se och uppfatta. Som baby fick Jemima lära sig att simma. Och redan när hon var några år gammal fick hon börja dansa balett och var även antagen för att delta i Hammabygymnastik. Jemima var också tidig med att lära sig läsa och hade många kamrater där hon bodde i Stockholm. Så plötsligt rycktes hon bort från sin mor och allt som gjort henne så lycklig. På frågan om vad hon saknade mest i sin nya (av myndigheterna anvisade) tillvaro, svarade Jemima: "Mina kamrater och att få gå och simma. Och så naturligtvis att få bo hos mamma." Detta och mycket mer, som Jemima i hastigheten inte kom på att säga, förlorade hon genom ett klubbslag men hade fått behålla om bara en enda av de båda politiskt tillsatta nämndemännen **Karl-Johan Nilsson** och **Inger Attersand** hade valt att ansluta sig till den mening, som rättsens ordförande hovrättslagmannen **Magnus Göransson** tillsammans med hovrättsassessor **Daniel Gustavsson** sedan uttryckte, när de anmälde mot majoriteten skiljaktig mening. På så bräcklig grund kan ett barns liv - i strid mot sin egen tydligt uttryckta mening - avgöras. I Socialstaten Sverige.*

Nej, läkaren lade inte två strån i kors för att hjälpa detta stackars barn utan försvann också han så fort han någonsin kunde.

Efter cirka tre timmar anlände **Jan Eklund** - Jemimas far - från Norra Åbyggeby utanför Gävle. Iskallt stod han och åsåg hur en av poliserna slet det skrikande barnet - Jemima - ur sin mors armar och sprang sedan iväg med henne till sin bil. Jag kunde ingenting göra för att hjälpa min egen dotter.

Jag var sedan fysiskt och psykiskt helt slut. Efter att det visade sig att jag i all tumult förlorat mina nycklar och inte kunde komma in i min lägenhet, kördes jag till min mor i Roslagen. Jemima fick jag överhuvudtaget inte träffa de tre första månaderna. Hon var helt fången borta i Gävle. Under första månaden var hon helt förstörd och kunde inte ens prata ordentligt, när jag ringde till henne.

Efter tre månader...

När vi efter tre månader träffades första gången i **S:t Olofsgården** - en lokal som socialen ordnat med - vaktades vi av två socialarbetare. Innan mötet med min dotter hade de hotat mig med polisen om jag "försökte med något". För säkerhets skull hade de också låst om oss. När vi nu äntligen fick träffas, plockade Jemima upp något ur ryggsäcken. Det visade sig vara de försvunna nycklarna till min lägenhet och som således funnits hos fadern uppe i Gävle under hela denna tid. Det var det sista ställe där jag trott att de hamnat. I ryggsäcken fanns också ett hotelsebrev, där fadern krävde att jag skulle ersätta honom för den av honom beordrade polishämtningen, något som det sedan visade sig att han inte hade rätt till.

Minuterna rusade iväg och när den utmätta tiden för vårt "umgänge" led mot sitt slut, sade socialens vakter till Jemima att plocka ihop sina grejor, därför att om 10 minuter skulle hennes pappa komma och hämta henne. "Jag vill inte gå", förklarade Jemima. Sedan satt vi i en fätölj och kramades. Jemima grät. Hon hade min tröja i sin mun och förklarade åter och åter: "Jag vill inte gå!" Men inget hjälpte. Denna gång var det socialens vakter, som grep in och började tvinga på Jemima hennes kläder. Och till slut slet de Jemima ur mina armar, medan pappan - lika iskall som tidigare - stod och tittade på medan Socialstatens tjänare gjorde jobbet åt honom.

Jemima och jag kommer aldrig någonsin att glömma vad vi utsatts för av maktgalna, hjärtlösa och prestige-fyllda svenska myndighetspersoner. Aldrig någonsin kommer vi att glömma hur man förstör människors liv i detta människo- och barnfientliga land!

BAKGRUND

Jag och Jan Eklund hade haft ett förhållande under tre års tid. Under denna tid bodde vi inte ens ihop. Medan jag bodde tillsammans med Jemima i Stockholm, bodde JE i Gävle. Varannan vecka kom JE till Stockholm. Ibland hämtade han Jemima för ett veckoslut.

Till en början trodde jag att allt var frid och fröjd. Men när Jemima var cirka fyra år, började hon berätta, hur det egentligen var när hon var hos fadern. Att hon inte ville åka dit. Att hon hade svårt att somna om kvällarna. Hur hon låg där ensam i sängen och längtade efter mig. Att hon ville ropa eller skrika men vågade inte. Jag tyckte inte att hon skulle behöva åka till Gävle om det var på det sättet.

Samtidigt hade JE börjat tröttna på att behöva åka till Stockholm för att träffa Jemima och ibland hämta henne och sedan behöva åka tillbaka för att lämna henne. Allt detta upplevde han som jobbigt. Dessutom hade han träffat en ny kvinna, när Jemima var tre år.

Det som nu händer är att JE stämmer mig på vårdnaden av Jemima, som således hela sitt liv bott hos mig. För att föra sin

talant kunde JE, som har en miljonförmögenhet, engagera en av landets mest erfarna - jag vill mena hårdföra - advokater i mål gällande vårdnadstvister, nämligen advokaten **Eva Nordenskiöld**.

Varken tingsrätten eller hovrätten tog hänsyn till vad Jemima ville, att hon ville vara hos sin mor, som hon kände sig starkt känslomässigt bunden till. Hovrätten tyckte inte ens att det var nödvändigt att göra en barnpsykiatrisk undersökning. Ännu mindre ställdes det några frågor till Jemima. Vare sig i tingsrätten eller hovrätten.

På detta sätt flyttades abrupt och brutalt vårdnaden av Jemima från en förälder hon hela livet levt med till en förälder som hon aldrig bott hos och inte ens ville besöka över ett veckoslut. Dessutom från en ort där hon hade sina kamrater till en

ort där hon kände sig fullständigt främmande.

Ett tungt skäl - jag menar det avgörande skälet - för att först tingsrätten och sedan hovrätten fattade det beslut som de nu fattade var, att det gjordes gällande att jag skulle - som det uttrycktes - "*begå utvidgad suicide*". Jag förstod först inte vad som menades med detta. Jag hade aldrig hört uttrycket.

Vad man alltså gjorde var att framställa mig som psykiskt labil och det dessutom i en utsträckning, att jag skulle kunna tänkas ta livet av både mig själv och Jemima! En sådan tanke har varit mig fullständigt främmande och står inte på minsta sätt i överensstämmelse med min livssyn! Jag kan heller inte förstå, hur min före detta man Jan Eklund kunnat komma på denna idé.

DSM:s kommentar

Här skall inskjutas att **Anita Saxton**, som jag träffat hösten 2004 (för övrigt i Gävle i samband med att Jemima tillåts träffa sin mor och mormor på en av myndigheterna anvisad lokal) förmedlat intryck av att vara stabil långt utöver det normala, vilket också bevisas av att hon klarat av de påfrestningar hon utsatts för. En annan sak är att hon med lidelse kämpat först för att tilldömas vårdnaden av Jemima och sedan för att överhuvudtaget få träffa sin dotter. Vad gäller detta senare har direkt **prohibitiva** inskränkningar gällt fram till den allra senaste tiden. Exempelvis har Anita Saxton oaktat svag ekonomi fått bära alla kostnader för sin och i förekommande fall mormoderns resor till och från Gävle. Detta inbegripande kostnaderna för övernattnings på vandrarhemmet i Gävle. **Framställan** om bidrag för dessa resor har avslagits.

Utöver engagemang i denna sin egen och Jemimas sak har Anita Saxton engagerat sig i samhällsdebatten på ett sätt som gör, att hon kommit att profilera sig som en - som det hette i gamla Sovjetunionen - *dissident*. Bland annat är Anita Saxton aktiv i föreningen **Samhällets styvbarn** (www.styvbarn.se).

Viktigt är också att påpeka att hovrätten inte var enig i sin dom. Två av de fem ledamöterna anmälde skiljaktig mening, nämligen rättens ordförande hovrättslagmannen **Magnus Göransson** och referenten hovrättsassessorn **Daniel Gustavsson**. I sin skiljaktiga mening anför dessa båda lagkunniga:

"Jemima är sex år gammal. Föräldrarna har aldrig bott ihop och Jemima har under hela sitt liv levt tillsammans med Anita Saxton. Utredningen i målet tyder på att ett förhållande av ovanligt stark ömsesidig bundenhet råder mellan mor och dotter. Jemimas umgänge med Jan Eklund har sedan våren 1999 varit begränsat till oregelbundna och korta möten hemma hos Anita Saxton. Men inte heller dessförinnan har hon, annat än vid två tillfällen, vistats längre tid hos sin pappa än över ett veckoslut.

Att nu flytta över vårdnaden till Jan Eklund skulle i sig innebära en fullständig omvälvning i Jemimas liv. Därtill kommer att det föreligger en betydande fara för att Anita Saxton inte kommer att samarbeta vid en överflyttning, vare sig på kort eller lång sikt. Att under dessa omständigheter flytta över vårdnaden till Jan Eklund inrymmer en uppenbar risk att Jemima skulle kunna få allvarliga och bestående men.

Mot bakgrund av att ett visst, om än starkt begränsat, umgänge idag trots allt förekommer, och att Anita Saxton inte heller har utslutit att detta på sikt kan komma att utvidgas, kan det inte anses motiverat att utsätta Jemima för de risker som ett överflyttande medför. Vår bedömning är således att det bästa för Jemima är att den enskilda vårdnaden för Anita Saxton får bestå."

Dessa två lagkunniga ledamöter blev dock överröstade av den tredje lagkunniga - hovrättsrådet **Christina Jacobsson** - och de båda politiskt tillsatta nämndemännen **Karl-Johan Nilsson** och **Inger Attersand**.

Till slut. Advokat **Eva Nordenskiöld** har skaffat namn om sig att vara en både framgångsrik och hårdför advokat specialiserad på vårdnadstvister. En fråga är huruvida Eva Nordenskiöld i andra vårdnadstvister argumenterat efter **linjen** att risk föreligger att motparten skall "*begå utvidgad suicide*"? Som vem som helst kan inse är denna argumentering - därest den saknar substantiell grund vilket i detta fall framstår som uppenbart - djävulsk, då den ju är ägnad att under sken av "*till barnets bästa*" framställa motparten som till ytterlighet psykiskt labil och därmed olämplig som **vårdnadshavare**.

Det framstår som angeläget att få undersökt, hur vanlig denna argumentering är vid vårdnadstvister och huruvida den förekommer mer **frekvent** hos vissa advokater än andra.

JG